

pilot

LAA ČR

Bulletin Letecké amatérské asociace ČR
8/2018

Stanislav Mayer přistává jako třetí v cíli letošního závodu X-Pyr. foto Carlos Antónianzas

České a slovenské
letectví 1918 - 2018

X-Pyr 2018

Stanislav Mayer

X-Pyr je prestižní paraglidingový hike & fly závod, ve kterém mají závodníci za úkol s padákem na zádech či nad hlavou překonat Pyreneje. Start je na pláži města Hondarribia na pobřeží Atlantického oceánu a cíl je na raftu ve Středozemním moři u města El Port de la Selva. Organizátoři závodu se netají tím, že je X-Pyr inspirován slavným závodem přes Alpy RedBull X-Alps. Ten se koná vždy jednou za dva roky v lichý rok, neboli 2017, 2019. Závod X-Pyr vyplňuje tuto mezeru a v každý sudý rok se tak stává vrcholem sezóny pro Hike & Fly špičku. V letošním roce si organizátoři X-Pyru připravili nejdlejší a také nejtěžší trasu v historii, která měřila 567 km a vedla přes 9 otočných bodů.

Dobrodružství zvané X-Pyr 2018 začalo už 23. ledna 2018. Do Columbie na finále Světového poháru v paraglidingu mi totiž přišel e-mail, že moji malíčkovci vybírají pro další ročník. Ten měl startovat už na konci června, ale upřímně, na světě-ku jsem měl trochu jiné starosti a tak jsem tým dokázal postavit až zhruba v březnu.

Měl jsem velkou radost, že se mi sám od sebe ozval cestovatel, filmař a paraglidista Jaroslav Jindra. Chtěl totiž zažít hike & fly závod v Pyrenejích a také využít zkušenosti z X-Alpu v roce 2007, kdy absolvoval závod v roli supporterera Honzy Škrabálka. Jednou z motivací bylo i pro něj zjistit, kam se závody posunuly v roce 2018. Tak nějak jednoduše se zrodila myšlenka, že Jarda bude hlavní supporter a kamarád Stanislav Hruban bude pomáhat a filmovat podobně jako v minulém roce na X-Alpu. Ona myšlenka, že vznikne patnáctiminutový dokument ukazující cestu českého týmu skrz Pyreneje na sebe nenechala dlouho čekat. Jarda se tak ponořil do příprav

Mexican Eduardo Garza se připravuje na první let

Cestou na první kopec Larun...

nejenom dokumentu se zápal. Těsně před odjezdem jsem si ještě vzpomněl na svého dobrého kamaráda, sportáka z Doks Tomáše Bláhu. Protože zrovna sekl s prací maséra v biatlonové reprezentaci, měl volno a přidal se k našemu silnému týmu.

Je čtvrtek 21. června 2018 a náš čtyřčlenný tým vyráží z Prahy reprezentovat na pomezí Španělska a Francie Jardo- vým menším obytnákem. Jarda, Standa Hruban a Tomáš se vzájemně seznamují. Po pár stovkách kilometrů směrem na

Slápnout a letět ... rychle a vysoko, tak jak to máme rádi ☺

jihozápad to už vypadá, že si budou náramně rozumět. Mně se mezitím vzhledu na pelech daří střádat nezbytné zásoby podkožního tuku stylem jíst a spát a tak stále dokola. Na místo v přístavu Hondarribia u Atlantického oceánu na hranici Španělska a Francie dorážíme v pátek, přesně na čas na první předstartovní briefing. „Ola, ¿que tal, amigos?“ slyšíme tam ze všech stran. Po dvou letech se opět vidíme s organizátory závodu a také s některými závodníky. Ti se nás nesměle ptají, jak jsme trénovali a zdali chceme navázat na naše 2. místo z předchozího ročníku. Pravda je taková, že tréninku v létání bylo celkem dost, ale ten běh jsem letos moc nehrotil. Začíná briefing. Haha, briefing, jo? Spíš jen fasujeme přístroje a reklamní oblečení na závod. Abychom ale neměli cestování málo, vymyslí nám Jarda, že dojedeme za jeho kamarádem-padáčkářem Filim ještě asi 150 km na Jih na grilovačku. Tam nám „mladej“ pak Jarda s Filim ukazují padáky a postroje, na kterých létali před 25 lety. V sobotu pak vrcholí přípravy a opravdové briefingy už nás drží v sále spolu s dalšími pětáctičetí týmy. Jdeme spát brzo a doufáme, že je vše připraveno na extrémní zářpáh celého týmu. Však nám to zítra v 10 hodin začíná.

Pyrenejemi krok za krokem

Nervozitu a tíhu okamžiku cítím už od rána. Předstartovní rozhovory do médií moc neuklidňují moji psychiku. Trochu se relaxujeme s Tomášem tím, že si 20 mi-

nut před startem ještě skočíme vykoupát do oceánu. Na startu se potkáváme s favoritem Christianem Maurerem nebo třeba se španělskou legendou Felixem Rodríguezem. Nechybí tu ani neunavi-

hodně rychlý padák, v tom vidím největší rozdíl. Speed je hrozně dlouhý a „slápnout plnej“ znamená, že se zaručeně rozbrečím nejen větrem, ale i strachy ☹. Velkou radost z prvních stoupáku kazí chyba,

Tomáš Bláha mi pomáhá startovat v 7:00

telny rumunský běžec Toma Coconeau, a také náš slovenský brat Juraj Koreň. „Three, two, one, go!“ takhle pěkně mezinárodně startuje 35 vybraných pilotů z celého světa z pláže směrem na první otočný bod Larun. Je to asi 21 km a 870 m výškových. Vedro, dusno nás nezastaví. Na vrchol docházíme po 2,5 hodinách na třetím místě. Tomáš a Standa mně dávají péřovku, rukavice, vario, vodu a jídlo navíc. Čekáme na startu asi 20 minut na interval a do něj odstartuje hned cca 10 pilotů. Překvapuje mně jak vyrovnaní zde piloti jsou a trochu mi to připomíná světák. Snažím se taky trochu porovnat zbrusu novou „dvoulajnu“ GIN Leopard, kterou jsem dostal až těsně před závodem. Vypadá to, že je to hlavně

po níž přistávám v údolí s mladým Švýcarem Fabianem Umbrichtem. Seznamujeme se a mastíme rychle nahoru a doháníme až do večera stylem hike & fly peloton pilotů, který nás předletěl. S Fabianem jsme se sice rozdělili, ale po parádním večerním letu mezi 19-20 h se mi daří prokousat se zpátky do první desítky. Jarda mezitím v údolích taky „šlape plnej“ – pedál až na podlahu. Potkáváme se kolem deváté večerní a v limitu to zapíchneme se slovenským týmem u krásného jezírka. Trochu nám ten večer znepríjemnil benzin vylitý do elektrocentrály. Takže v autě z důvodu smradu radši nikdo ani nespál.

Vstáváme hezky za tmy v 5 hodin. Juraj ze slovenského týmu vyráží přesně v 6.

Startujeme z prvního otočného bodu Larun. Teď jde do tuhého: hlavně letět, a to co nejdál...

Než se ale vykopeme my, je 6:05. Ale nic co by hrálo roli. Po 5 km se ke mně připojuje supportřák Tomáš, který se mnou později přechází cca 8 km po hřebeni až na další otočný bod Orhi (2003 m AMSL). Tam fičí okolo 15 m/s. Vítr má ale slábnout. Čekáme spolu s dalšími sedmi piloty asi 3 hodiny v zimě na zeslábnutí větru. Vítr opravdu slábne a náš plán je letět na návětrné straně severem. Chyba! Zatímco se totiž trápíme na severu ve Francii, předletá nás několik pilotů ze zadu a letí vysoko na špa-

Švýcar Fabian Umbricht se supporterem se připravují na start

Standa na otočném bodu Midi D'Ossau ve Francii

nělské straně. Juraj dostává tuto informaci smskou a spolu se rozhodujeme, že se zkusíme okolo národního parku prokousat na jih zpátky do Španělska. Téměř hned se nám ale naše dvojka rozpadne a letíme každý sám za sebe. Trochu agresivněji letím přes sedlo do závětrí, kde se nakonec vyzvedám a ještě popoletím dva večerní slety. Posouvám se tím na hlavní letovú

hřeben. Je už ale 21 hodin a vybírám dobré místo na přistání tak, aby mě kluci tady v těch Pyrenejích mohli najít. Paráda, dokonce je tu hospoda a tak trochu žalem nad chybnou taktikou i provedením objednávám hned dvě pívka. Propadl jsem se totiž na 14. pozici. Juraj je dokonce až okolo 17. místa. Kluci přijíždí během hodinky a v kempu vedle hospody parkují obytná k

Tomáš ukazuje, co všechno se v biatlonu naučil, když masíroval vnitřní stehna Gábi-ně Koukalové a moje nohy tím pádem jsou zase skoro jako vyměněné.

Třetí den nám zvoní budík v 6. Snídaně, svačiny, zabalit a protáhnout se, to už je pro náš tým rutina. Tomáš se mnou vyráží a šlape 1000 výškových metrů a nese vodu, jídlo a oblečení pro celodenní pobyt v horách. Opouští mě okolo deváté a zase masť dolů k autu. Prvním raním sletem se dostávám na perfektní startovačku, kde asi hodinu čekám až stoupnou základny mraků. Pak okolo 12:15 odstartuji a letím v hodně slabých stoupacích směrem na další otočný bod monumentální Midi D'Ossau. „Uf to byla těsnota,“ říkám si, když přelétávám jedno ze sedel v jednom metru nad zemí. Základny už stoupají do 2800 m n. m., mám třetí otočňák, letíme dál. Podmínky se lepší a využívám zkušeností z předchozích ročníků. Přesně vím, kudy a kde jsou stoupáky. Podmínky jsou bomba! Dohání mě Felix Rodriguez, našťestí si ale stále letím to svoje a moc nechápu, kudy to chce letět. Později se ukazuje, že tam naletěl do zakázaného prostoru a dostal pe-

V Pyrenejích lze často dobře startovat z travnatých vršků

nalizaci. Velký přeskok na Peñu Montañesu je masakr, vždycky jsem sem přiletěl hrozně nízko a zvedal se v ufouklé údolce. Ani tentokrát tomu není jinak, ale zase se mi to nějakým zázrakem daří. „Yes!“ další otočný bod dávám v 17:30. Parádní načasování. Teď musím změnit kurz na západ, další otočňák je ve Francii a přes nejvyšší hory je to asi 65 km. Mraky celkem rostou, ale za to krásně nesou, daří se mi ukrojit dalších 45 km a přistávám okolo deváté večer. Za mnou neskutečněj let a v srdci uspokojení z maximálně využitého úchvatného dne. Horší to ale dneska bude se spaním. Nakonec najdu zavřenou horskou chatku, kde najdu molitan prožraný od myši. Zabalím se do padáku, lehnu na molitan, dám vědět supportřákům a kluci odepisují: „Jasný, budem tam za hodku a půl“. Hodku se chumlám v totálně mokrým padáku od rosy a volám si se svou drahou polovičkou, a taky rodi-

Náročnější start v předhůří nejvyšších Pyrenejí

čům a hlavně taky ex-supportřce sěgře. „Tys nám zas dal, ale gratulace kámo, jsme páti!“ říkají kluci a budí mě z polospánku. Standa a Tomáš přinesli všechno. Jídlo, baterky, spacáky, jen ten stan trochu chyběl.

Vlhkou noc jsme přežili a ráno v 6 vyrazili s Tomášem dál. Ten mi pak v 7 nadhazuje padák ve 2600 m a vysílá mě s plnou výzbrojí na další den. Po ranním sletu přistávám pod monstrózním vrcholem Pic du Midi de Bigorre. Cestou přejeđu slavné sedlo Tour de France jménem Col du Tourmalet. Potkávám smradlavé lamy a pak po sněhu pokračují dále až do 2878 metrů. To jsou výhledy! Ale je zataženo, nevypadá to moc dobře. Na další otočný bod to mám 145 km vzdušnou čarou. „Kdybych tak z týchle vzdálenosti udělal dneska aspoň 60 km,“ říkám si. Jdu na to! Ze sněhu startuji a vytočím do 3200 m. Letím dál, mraky jdou dolů a dolů, nechodí to. Nakonec mi pomůže orlosup se z 1600 m znovu vyzvedat. Pak už si snažím držet výšku a se západním větrem 20 km/h

Selříčko Christiana Maurera, který doletává do cíle opět jako první. Gratulace!

bod. Z pátého místa je náhle třetí. Podařilo se mi uletět asi 180 km a předletět mladého Francouze Nelsona De Freymana. Ten mi pak v cíli vyprávěl, jak mu třicet minut za mnou přšelo, sněžilo a padaly kroupy. Druhý je také mladý Francouz, Maxime Pinot. Ztrácím na něj asi 15 km. Před ním to má Christian Maurer jen 20 km do cíle a opět ukazuje, že je jasnou světovou špičkou. Nepřemýšlím moc o umístění, ale spíše o tom, jak se dostat vzduchem do cíle a pošetřit tak nohy. Chvilku váhám kam dál. Po telefonátu s kamarádem Julianem, hlavním trenérem Francouzské talentované mládeže, se rozhodují zůstat v horách. Kluci mně nestihli, a tak zůstávám opět na pospas spaní v padáku na hřebeni. Usnul jsem si tam. Když najednou slyším klakson. Kluci našťestí dojeli až sem autem. Rychlá večere, masáž a spát. Děkuju vám kluci, super práce!

Ranní rozbřesk zaměstnává kamerama- na Jardu a mezitím s Tomášem a Standou dáváme dohromady věci a jídlo na další

celý den v horách. Tomáš dělá opět nosiče nepovinné výbavy, přestože má problémy s achilovkou, a tak si dělá ze své pravé boty pantoflí. Je to prostě srdcáček. V 9 startují a svahují na severní vítr. Moc to nenosí. Vyjdu kousek výš s kvěťákem na rameni a zjišťuji, že přestává foukat. Chodím ze severní strany na jižní a zase zpátky a připomíná mi to ten náš legendární kopec Raná. Když už se odhodlávám letět na jih, přijde dust-devil neboli čertík. Ten mi vezme ucho padáku. V mžiku skočím ke křídlu a chytám ho za odtokovku, a tak se mi

padák našťást jen řádně zamotá. O 15 minut později startuju na jih. Hned chytám stoupák a dostoupávám kolem 3000 m. „To bylo vo fous,“ říká si, když se vyhýbám zakázanému prostoru o 61 výškových metrů. Když dorazím k hřebeni, jsou tam mraky o cca 1000 m níže a hodné rostou z jihu. Moc pěkná podivaná a tak tady kolem 12. hodiny surfuju mezi mraky. Kousek od otočného bodu Canigó se rozhodují přistát a dojet nahoru k dalšímu otočnému bodu pěšky, protože je vrchol v mraku. Úmornou cestou na vrchol ještě zkusím v okně mezi mraky vysvahovat. Dostanu nepřijemný klapaneč a beru to jako znamení, že bych měl radši jít pěšo. Dostávám znamení, že

Soutěže v přesnosti přistání se občas hodí...

Menší postavě zleva Maxime Pinot, Christian Maurer a Tobias Dimmler, český tým zleva - Stanislav Mayer, Tomáš Bláha, Stanislav Hruban, Jaroslav Jindra

se Nelson blíží a bojuje o třetí flek. Do cíle už zbývá jen 70 km. Startuji na sever a posílám to pak mezi mraky směrem na východ. Později mezi mraky spirálují do výšky základen, a tam mě zas ale východní vítr doslova přizemní do údolí. V tu chvíli mi je jasné, že už jdu do cíle jedině pěšky. Není tu totiž jediný kopec, kde by se dalo odstartovat! Ok, dávám to do navigace. Je to 69 km. To číslo beru jako znamení a těším se domů ☺. Kluci s autem dorazili asi do hodinky. Později mě Tomáš i Standa cestou motivují, střídají se a kečecé téměř celou cestu. Průměrná rychlost 6 km/h mi celkem vyhovuje, a tak do večera z 69 kilometrů ukrojím 44. Je jasné, že pokud další den udržíme běžné tempo, je třetí flek náš!

Bronzový finiš

Poslední šestý den vstáváme v 5 hodin. Pouštějí motivační písničky. Přesně na čas v 6:00 s Tomášem opět vyrážíme. Ten mi tentokrát nese jen nějakou vodu a pár věcí k snědku. Posloucháme cestou oblíbený film Jak poslat tatínka do polep-

Výsledky X-Pyr 2018

1	Christian Maurer	v cíli za 96:20:56
2	Maxime Pinot	v cíli za 107:14:09
3	Stanislav Mayer	v cíli za 120:51:48
4	Nelson De Freyman	v cíli za 126:45:16
5	Eduardo Garza	v cíli za 152:46:16
6	Haydon Gray	516,8 km
7	Juraj Koren	501,7 km
8	Adrian Keller	498,9 km
9	José Ignacio Arévalo Guede	498,9 km
10	Steve Brammitt	489,3 km

šovny. Pak ještě potkáme jeden nečekaný brod a výslap na poslední kopec je už za odměnu. „Hele Stenly, co jsem ti koupil,“ říká Jarda. „Šampaňský!“ Tak to mě fakt potěšilo a do cílové pásky ho bereme spolu s celým týmem. Jsme na bedně! „Vamos a la playa“ zvoláme v cílové pásce jako naše týmové heslo. Uživáme si ovace fanoušků a kolemjdoucích. Dostáváme za odměnu vychlazené malé pívko, které se v tom vedru a únavě ztatelně podepisuje na našem vnímání okolního světa.

Odpoledne už mě čeká jen závěrečný finální slet k moři na raft velikosti 6x6 m. Zkušenosti ze soutěží v přesnosti přistání se v tomto fakt hodí. Vyšlo to a ani padák nebyl slanej. Potom náš tým už čekala jen zasloužená koupáčka ve Středozemním moři.

Do cíle dorazil jako první Švýcar Christian Maurer. Se ztrátou deseti hodin doběhl do cíle jako druhý Francouz Maxime Pinot. Náš tým protnul cílovou pásku na třetím místě se ztrátou šesti hodin. Do cíle se ještě podařilo dorazit v limitu Nelsonu De Freymanovi a Eduardu Garzovi z Mexika. Zbytek startovního pole chytal trochu horší počasí a neměl zas tak dobré podmínky pro létání.

Mám obrovskou radost, že se našemu týmu podařilo navázat na předchozí úspěchy a dokonce obsadit pozici na bedně. Obrovský dík patří hlavně supporterům Jardovi, Standovi a Tomášovi. Děkuji také rodině a blízkým za podporu. V neposlední řadě bych rád poděkoval sponzorům Kernun, Certicon, a. s., Základní škole létání, Svazu paraglidingu a Gin gliders. ■

Třikrát čtyřikrát do roka, většinou na jaře a v létě, se stávám na pár týdnů slaměnou vdovou. Příčinou tohoto mého občasného a dočasného statusu je fenomén nazývaný mužské koničky a zdůrazňuji slovo mužské, neb svět koničků žen funguje zcela jinak.

Můj muž se svým hobby náleží do řádu sportovců, do čeledi nebeští, do rodu letci a do druhu plachtaři. Bezmezně zaujetí pro tento sport živa u něj pozorovala již od počátku našeho vztahu, což se projevovalo například tím, že nejčastěji jím užívaná věta směrem ke mně nebyla „Miluji Tě“, nýbrž „Tady jsem seděl“. Když mu toto sdělení vylétlo z úst přede mnou poprvé, (bylo to v autě cestou kamsi), vyteřila jsem oči v domněni, že jsem si začala s mužem majícím opeřáky ze zákonom. On ale pyšně a blahosklonně pokynul hlavou směrem k poli, které jsme právě mijeli. Ano, piloti totiž TO (rozuměj létání) buď dělají, nebo na TO myslí, hojně o TOM také hovoří a v horším případě SEDI (s letadlem na poli).

Za třicet let života s plachtačem se naučíte mnohé, minimálně bravurně ovládnete terminologii a slang tohoto sportu, a pokud jste žena méně odolná, často tento jazyk dokonce sama začnete užívat, většinou abyste se muži zavděčila a navodila alespoň zdání, že s ním jeho konička sice pasivně (ne, miláčku, dokud tomu letadlu bude chybět motor, opravdu se nechci svěřit), přesto naprosto niterně sdílíte. Váříte také meteorologii, s přehledem rozlišujete altocumuly od cirrostratů, víte, kdy a jak se utrhnou stoupavé proudy, vaše fascinace Bernoulliho rovníci a vztlakovými silami si nikerak nezadá s výlohou pinou Vuitonek. A když na sobě makáte a získáte si v této oblasti skutečnou důvěru svého muže, stáváte se certifikovanou kosmetičkou jeho miláčka větroně a jste tudíž kompetentní zvyšovat lesk a snižovat odpor vzduchu na křídlech výše zmíněného stroje za pomoci flanelového hadříku a Pronta, samozřejmě to vše pouze pod dohledem manželova bdělého oka (lásko, ty náběžné hrany vem ještě jednou).

Vždy, když můj muž nasadí závěsný a soustředěný výraz, když začne do svého iPhoneu vzrušeným hlasem pronášet do eteru věty typu „Dorazím včas“, „Neříkej,

Slaměná vdova

aneb o čem se ženám ani nesní

Yvetta Hotová

že už se poleťtí, vždyť jde fronta“, „A kdy se staví grid?“, „To určitě odpískaj“, „Na briefing tam budu“ atd., vím, že jde do tuhého, neboť plachtařské závody jsou tu. Vzápětí je můj předpoklad potvrzen, neboť manžel začne snášet na hromadu všechny nezbytnosti pro tuto událost. Je jasné, že od slaměného vdovství mě dělí pouhých pár hodin, těch hodin, kdy je můj muž střídavě pohroužen a soustředěn do sebe (já jim to letos natřu) a střídavě mi dává pokyny, jak udržet náš ekologicko-ekonomicko-technologicko-nízkonákladový dům v chodu bez pohromy.

A tak už dlouho před tím vším, při prvním náznaku, že plachtařské klání se blíží, propadám panice. Proboha! Jak to tady přežiju bez vynakládaného úsilí na čistotu manželova prádla, bez aktivit spojených s nákupem surovin a přípravou pokrmů a bez dalších činností tak pevně spjatých s existencí mého muže, že bez nich se cítím prázdna a zcela vykořeněná!

V pudu sebezáchovy začnu na světo boží vytahovat návody a již dříve vlastnoručně vyhotovené postupy pro ovládání závlah, k obsluze bazénu, sekačky, automatické markýzy, kontroluji, zda jsou všechny ovladače, vapky, kompresory, herbicidy, hnojiva, mulčovače a další potřebné věci na svém místě. A hlavně se duševně připravuji na vlastní transformaci z manželky na správkyni domu.

Jsem první den slaměnou vdovou a celý se nese v tomto duchu, včetně podvečerního manželského telefonického ROZHOVORU:

Manžel: Ahoj lásko, jak se máš? Tady TO (rozuměj počasí) dneska stálo za prd, bylo to shnilý (absence termiky), jentak jsem se doploužil domů (domovské

letiště). Budu na chvostě. Zase jim to asi letos nenatřu. Co ty? Povídej, jak se máš? Zkontrolovala jsi pH v bazénu? Jestli je v něm horko, otevři dveře a větrej! A podívej se, jestli nejsou ve skimmeru žábky. Zavlažovaly všechny sekce? Je konec měsíce, nezapomeň odečíst soláry. Jo a vypni rekuperaci, ani neběží zbytečně, když otevřít okna. Lásko, jsem rád, že se máš dobře, hezky jsme si popovídali, ale já už budu končit, musíme s klukama rozebrat ten dnešek. Zejtra maj být bidla (stoupavé proudy), tak jim to natřu. Zase se ozvu. Moc rád jsem tě slyšel. Pa.

Já: ???

A tak otevřu notebook a piši svému muži e-mail.

Miláčku, je mi líto, že TO bylo shnilý, že jsi na chvostě a že jim to asi nenatřeš, hlavně, že ses alespoň doploužil domů a neseděl na poli. Pořádně to s klukama prober. Zitra to bude jistě lepší. Okluze se pohne, určitě tam bude alespoň okénko na něco kratšího. To dáš!

Já dnes měla také přišerný den, uklidila jsem mrtvolu obrovské krysy, kterou zakoušila do garáže donesl nás kocour. Strašně mě to rozhodilo a udělalo se mi nevolno. Musela jsem to zapít (rumem) a vzápětí jsem si, ani nevím, jak k tomu došlo, objednala přes internet botičky od Calvina Kleina. Ale vážně to moc nepomohlo, mnohem víc mě potěšilo, jak krásně fungovala sekačka, celé dvě hodiny, co jsem sekala zahradu. Také se raduji, že hodnoty na všech displejích v domě i kolem jsou v normě. Ať máš zítra pořádná bidla! Libám Tě.

Obraťme přišla sms: Calvin Klein? ☺ Hm, ženo, ženo! Bud statečnější! Kocoura chválím, je to pašák!

No, nezbyvá mi, než doufat, že příštích čtrnáct dní mě již v našem domě nic nezaskočí, protože kdyby například pH v bazénu kleslo pod 7,0, mohlo by utrpět naše konto v bance a to by mého pilota, bidlo nebido, asi trochu srazilo k zemi.

Věnováno mému kocourovi

Opravuji:

Věnováno ženám všech plachtařů

Ilustraci po přečtení textu nakreslila obratem M. Hamanová. Asi v tom nebude autorka sama ☺